

отъ единъ баща бракъ-тъ билъ дозволенъ. У Египтяни-тъ, Араби-тъ, Перуанци-тъ и Снамци-тъ братъ-тъ можалъ да земе сестра си. У Татари-тъ, Чилийци-тъ, Караиби-тъ много пжти баща-та встжпвалъ въ бракъ съ дъщеря си.

У по-голѣма-та частъ отъ Источни-тъ и Африкански-тъ народи било установено многоженство-то, когато въ Тибетъ, на о-въ Ява и другадѣ, напротивъ, много мжже се женяли само за една жена. На сѣверъ въ Индостанъ жена-та може да земн толкова мжже, колко-то иска.

Индуси-тъ празднуватъ годежъ-тъ нѣколко дена; щомъ се свърши церемония-та, невѣста-та се връща при родители-тъ си и младоженецъ-тъ може да я види чакъ подиръ една година; прѣзъ всичко-то това врѣме той е обязанъ да работи зародители-тъ на невѣста-та. Оттомирци-тъ правятъ другояче: слѣдъ като проживѣе младоженецъ-тъ съ невѣста-та нѣколко врѣме, извѣстява на родители-тъ ѝ, аресва ли я или не; въ противенъ случай, той я повръща назадъ. У Негри-тъ, Конго и Калмици-тъ невѣста-та трѣбва да проживѣи въ кжща-та на младоженецъ-тъ една година, за да докаже, че е способна за бракъ; ако въ това врѣме не остане непраздна, то се повръща назадъ при родители-тъ ѝ, като вѣщъ, която не струва нищо.

Татаринъ-тъ въ сѣверна Россия може да се ожени за любима-та си дѣвица, само слѣдъ като се бори съ нея и я надвие. Въ Гренландия слѣдъ като се свърши брачна-та церемония, невѣста-та бѣга въ гора-та; мжжъ-тъ ѝ отива подирѣ ѝ и я прѣслѣдва, като ловецъ дива коза; когато я стигне и я улови, тя му се силно противи; тогава за мжжъ-тъ не остава друго средство освѣиъ да я върже и вързана да я занесе въ домъ-тъ си.

У Алеути-тъ бракъ-тъ е експедиция опасна—сжщинско прѣвземане съ пристжпъ (юрюшь). Щомъ като сватуватъ за момиче то, то се скрива въ родителски-тъ си домъ, и отъ тамъ вече не излиза, та годеникъ-тъ е длѣженъ да